

Arrest

nr. 277 275 van 12 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 5 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 8 juli 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard.

1.4. Op 5 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. ongegrond werd verklaard.

1.5. Op 6 september 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 6 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. ongegrond wordt verklaard en een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Op 28 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 239 705 van 17 augustus 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.

1.9. Bij arrest nr. 239 707 van 17 augustus 2020 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.7.

1.10. Op 4 maart 2021 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 22 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard.

1.12. Op 5 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw » die verklaart te heten»,

(...)

nationaliteit : Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/07/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om Internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/8/1, §2, met toepassing van artikel 39/2, § 1,1. van de wet van 15 december 1980.*

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2 van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 08/07/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.*

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6', kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

*Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid
De gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

"6.1.1. Eerst onderdeel

Het artikel 3 EVRM bepaalt dat:

"Verbod van foltering Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De verzoeker leidt aan een ernstige medische aandoening. Sinds 2012 moet hij een nierdialyse ondergaan. Hij lijdt aan een nierziekte in eindstadium en aan borstpijn. Hij lijdt ook aan hoge bloeddruk en heeft in 2017 een infarct gehad.

Zijn ziekte is erfelijk en er zijn al verschillende van zijn familieleden gestorven waaronder zijn moeder.

Hij besloot Georgië te verlaten omdat hij in Georgië verkeerd werd behandeld en hierdoor twee infarcten kreeg. De medisch sector is bovendien dermate corrupt dat zonder het geven steekpenningen er nauwelijks aandacht door de artsen is.

De verzoeker kwam naar België samen met zijn zoon, L., C. (...), die een diploma heeft en kan werken.

De verzoeker heeft de hulp van een derde persoon nodig voor na zijn dialyse en ook om in zijn dagelijkse behoeften te helpen voorzien.

De beslissing bijlage 13quinquies van 28.01.2022 werd bij arrest van uw Raad nr. 239 707 van 17.08.2020 vernietigd gelet op het feit dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de medische situatie van de verzoeker en het recht om gehoord te worden werd geschonden:

"[...]"

Verzoeker toont nu aan dat hij nog op de afdeling intensieve zorgen van het ziekenhuis heeft verbleven van 21 tot en met 24 januari 2020 en hij daags voor het nemen van de bestreden beslissing nog gehospitaliseerd was. Daarnaast attesteert zijn behandelende arts daags voor het nemen van de bestreden beslissing dat er in hoofde van verzoeker om medische redenen een contra-indicatie bestaat om per vliegtuig te reizen en dit voor onbepaalde tijd te herzien in functie van zijn evolutie (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 4).

Verzoeker maakt aannemelijk dat, mocht hij op adequate wijze zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen, hij elementen had kunnen aanbrengen die mogelijk een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling van zijn gezondheidstoestand en die vervolgens hadden kunnen leiden tot een andere wending in het besluitvormingsproces.

3.3.7. Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, wordt aangetoond. Het eerste en het derde onderdeel van het enig middel zijn in de aangegeven mate gegrond."

De verwerende partij heeft bijgevolg kennis van de medische attesten van 24.01.2020 en 27.01.2020.

Uit het attest van 27.01.2020 blijkt dat ervoor de verzoeker een medische tegenindicatie bestaat voor reizen per vliegtuig voor onbepaalde duur:

"Je soussignée, Dr. C.M. (...) certifie après avoir examiné ce jour, M. C.D. (...), hospitalisé en cardiologie au Centre Hospitalier de Mouscron, qu'il y a une contre-indication médicale à ce que monsieur prenne l'avion et ce pour une durée indéterminée, à revoir en fonction de son évolution."

Vrije vertaling: Ik ondergetekende Dr. C.M. (...) bevestig nadat ik meneer C.D. (...) (sic) vandaag heb onderzocht, die gehospitaliseerd is in het Centre Hospitalier de Mouscron, dat er een medische tegenindicatie is dat meneer het vliegtuig zou nemen en dit voor onbepaalde duur, her-evaluatie afhankelijk van zijn vooruitgang.

Op heden is er nog geen medisch attest beschikbaar waaruit zou blijken dat de verzoeker voldoende hersteld zou zijn om het vliegtuig te kunnen nemen.

Het attest van 27.01.2020 werd ook overgemaakt in het kader van de laatste aanvraag tot machtiging om verblijf op grond van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Uit het besluit van de arts-adviseur d.d. 18.03.2021 blijkt dat het attest niet op correcte wijze werd beoordeeld:

"[...]

Attest van cardiologisch onderzoek d.d. 27-01-2020: geen tegenindicatie tot reizen"

Anders dan de arts-adviseur stelt is er weldegelijk een medische tegenindicatie om het vliegtuig te nemen die, gelet op afwezigheid van andere informatie, nog steeds actueel is. Door de drukverschillen in het vliegtuig is er een reële kans op een hartinfarct.

De verwerende partij kan zich steunen op voormelde beoordeling om te stellen dat er rekening werd gehouden met verzoekers gezondheidstoestand zoals bepaald door het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er met deze informatie rekening is gehouden.

Er is sprake van een schending van de motiveringsplicht, artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en artikel 3 van het EVRM.

6.1.2. Het artikel 8 EVRM bepaalt dat:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen

van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De banden tussen een ouders en hun meerderjarige kinderen vallen niet noodzakelijk onder het artikel 8 EVRM tenzij er sprake is van een bijkomende afhankelijkheid (Kwaky-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.); Slivenko v. Latvia [GC], § 97; A.S. v. Switzerland, § 49; Levakovic v. Denmark, §§ 35 and 44).

In dit dossier is er weldegelijk sprake van een dergelijke afhankelijkheid.

De verzoeker moet 3x per week een nierdialyse ondergaan. Na deze dialyse heeft hij de hulp van een derde nodig om hem te ondersteunen in het dagelijks functioneren.

De verzoeker en zijn zoon wonen op heden nog steeds samen.

De zoon van de verzoeker werd het voorwerp van een aparte beslissing bijlage 13quinquies ontvangen. De verzoeker bevindt zich in de onmogelijkheid om te reizen en kan zijn zoon niet volgen naar het land van herkomst. Het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst is niet mogelijke omwille van de medische problematiek van de verzoeker en het feit dat hij tot op heden nog steeds een medisch tegenindicatie bestaat om te vliegen.

Het gezin zal effectief uit elkaar worden gerukt en de vader van de verzoeker verliest bovendien zijn primaire zorgfiguur. De verzoeker dreigt van zijn vader gescheiden te worden omwille van diens onmogelijkheid om te reizen.

De bestreden beslissing bevat geen afweging in het licht van het artikel 8 EVRM en schendt hiermee de motiveringsplicht en de artikelen 7, 74/13 en 62 van de wet van 15.12.1980 alsook het artikel 8 EVRM."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 8 juli 2019 door de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2 met toepassing van artikel 39/2, §1, 1° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, dat zij inderdaad het land binnenkwam op 8 juli 2019 en nog steeds op het grondgebied verblijft, zodat haar regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is. Daarnaast is de beslissing tot op het opleggen van een termijn van 6 dagen om het grondgebied te verlaten gegrond op artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarbij verduidelijkt wordt dat in uitvoering van artikel 74/14, §3,

eerste lid, 6° van voormelde wet er kan afgeweken worden van de termijn bepaald in artikel 74/14, §1 indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond wordt beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, dat gezien dit het geval is, de termijn om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op zes dagen.

3.3. De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet, doch betoogt dat zij leidt aan een ernstige medische aandoening, dat zij sinds 2012 nierdialyse moet ondergaan, dat zij lijdt aan een nierziekte in eindstadium en borstpijn, dat zij ook lijdt aan een hoge bloeddruk en in 2017 een infarct heeft gehad, dat haar ziekte erfelijk is en er al verschillende van haar familieleden zijn gestorven, dat zij besloot om Georgië te verlaten omdat zij in Georgië verkeerd werd behandeld en hierdoor twee infarcten kreeg, dat de medische sector bovendien dermate corrupt is dat zonder het geven van steekpenningen er nauwelijks aandacht door artsen is, dat zij naar België kwam met haar zoon, die een diploma heeft en kan werken, dat zij de hulp nodig heeft van een derde persoon na haar dialyse en ook om in haar dagelijkse behoeften te helpen voorzien, dat de beslissing van 28 januari 2022 (lees: 2020) door de Raad werd vernietigd omdat onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische situatie en het hoorrecht geschonden werd, dat de verwerende partij bijgevolg kennis heeft van de medische attesten van 24 en 27 januari 2020, dat uit het attest van 27 januari 2020 blijkt dat er voor haar een medische tegenindicatie bestaat voor reizen per vliegtuig voor onbepaalde duur, “(...)qu’il y a une contre-indication médicale à ce que monsieur prenne l’avion et ce pour une durée indéterminée, à revoir en fonction de son évolution”, dat er op heden nog geen medisch attest beschikbaar is waaruit zou blijken dat de verzoekende partij voldoende hersteld zou zijn om het vliegtuig te kunnen nemen, dat het attest ook werd overgemaakt in het kader van de laatste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 maart 2021 blijkt dat het attest niet correct beoordeeld werd, dat anders dan de ambtenaar-geneesheer stelt er wel degelijk een medische tegenindicatie is om het vliegtuig te nemen. De verzoekende partij meent dat deze tegenindicatie, gelet op afwezigheid van andere informatie, nog steeds actueel is, dat door de drukverschillen in het vliegtuig er een reële kans is op een hartinfarct, dat de verwerende partij zich (lees: niet) kan steunen op de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer om te stellen dat er rekening werd gehouden met haar gezondheidstoestand zoals bepaald door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze informatie rekening werd gehouden. Zij meent dan ook dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast wijst de verzoekende partij op artikel 8 van het EVRM en stelt dat er in dit dossier sprake is van een bijkomende afhankelijkheid, dat zij driemaal per week een nierdialyse moet ondergaan, dat na deze dialyse zij de hulp nodig heeft van een derde om haar te ondersteunen in het dagelijks functioneren, dat zij en haar zoon heden nog steeds samenwonen, dat haar zoon ook voorwerp is van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om te reizen en haar zoon niet kan volgen naar het land van herkomst, dat het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst niet mogelijk is omwille van haar medische problematiek en het feit dat tot op heden nog steeds een medische tegenindicatie bestaat om te vliegen, dat het gezin effectief uit elkaar zal worden gerukt, waarbij zij vermeldt “de vader van de verzoeker verliest bovendien zijn primaire zorgfiguur. De verzoeker dreigt van zijn vader gescheiden te worden omwille van diens onmogelijkheid tot reizen”. Zij betoogt tot slot dat de bestreden beslissing geen afweging bevat in het licht van artikel 8 van het EVRM zodat hiermee de motiveringsplicht, de artikelen 7, 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden zijn.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De aangevoerde schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.7. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij een minderjarig kind heeft of minderjarig is, zodat zij in dit verband geen elementen aanvoert waarmee de verwerende partij gehouden zou zijn geweest rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.8. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het bestaan van een gezondheidsproblematiek.

3.9. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet

concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

3.10. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beroept op de gezondheidssituatie zoals aangevoerd in haar medische regularisatieaanvraag van 4 maart 2021. De Raad stelt vast, op grond van de stukken van het administratief dossier, dat voornoemde aanvraag werd afgewezen bij beslissing van 22 maart 2021. De verzoekende partij heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing. Indien de verzoekende partij van mening was dat in het medisch advies van 18 maart 2021 van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar voormelde beslissing verwijst en waarop die beslissing gebaseerd is, verkeerdelijk geoordeeld werd dat het attest van 27 januari 2020 geen tegenindicatie tot reizen bevat, kwam het haar toe om dit te betwisten door een beroep in te stellen tegen voormelde beslissing.

Gezien een beslissing werd genomen omtrent haar medische regularisatieaanvraag van 4 maart 2021 waarbij zij zich steunde op de medische situatie zoals aangehaald in huidig verzoekschrift en de verzoekende partij bovendien geen meer recente informatie omtrent haar gezondheidssituatie aanbrengt bij onderhavig verzoekschrift, toont zij niet aan met welke gezondheidsproblematiek de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Het feit dat de beslissing van 28 januari 2020 door de Raad werd vernietigd omdat onvoldoende rekening werd gehouden met haar medische situatie en het hoorrecht geschonden werd, dat de verwerende partij bijgevolg kennis heeft van de medische attesten van 24 en 27 januari 2020, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk, nu blijkt dat de verwerende partij, door middel van de beslissing van 22 maart 2021, voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing, rekening heeft gehouden met de medische toestand van de verzoekende partij, zoals naar voren gebracht in de medische regularisatieaanvraag van 4 maart 2021 waarbij de attesten van 24 en 17 januari 2020 werden gevoegd.

Bovendien dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat er heden nog steeds sprake is van een tegenindicatie tot reizen. Uit de loutere afwezigheid van een nieuw medisch attest waaruit zou blijken dat zij voldoende is hersteld om te vliegen kan geenszins afgeleid worden dat de medische informatie van twee en een half jaar geleden nog steeds actueel zou zijn. Ook uit het loutere feit dat vermeld wordt dat de tegenindicatie tot reizen geldt voor onbepaalde duur, kan dit niet afgeleid worden. Nu er geen bewijs voorligt dat er heden nog steeds sprake is van een tegenindicatie tot reizen, heeft de verzoekende partij ook geen belang bij haar betoog dat het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 18 maart 2021 op dat punt foutief is. Betreffende de stelling ter terechtzitting dat de verzoekende partij sinds zes dagen in coma ligt, kan de Raad enkel vaststellen dat hiervan geen bewijsstukken worden bijgebracht. Met een loutere bewering toont de verzoekende partij haar belang dan ook niet aan.

Het betoog betreffende de verkeerde behandeling in Georgië met twee infarcten tot gevolg en betreffende de corruptie in de gezondheidszorg in Georgië wordt daarnaast ook niet verder verduidelijkt, nog minder gestaafd in het verzoekschrift. De Raad wijst erop dat het de verzoekende partij toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. Bovendien heeft de verzoekende partij dit betoog reeds naar voren gebracht in haar aanvraag van 5 juli 2019 (in administratief dossier bij rolnr. 274 915). Deze kritiek werd door de ambtenaar-geneesheer reeds beoordeeld zoals blijkt uit het medisch advies van 1 augustus 2019 (in administratief dossier bij rolnr. 274 915). De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er met bepaalde relevante elementen betreffende haar gezondheidssituatie ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Waar de verzoekende partij nog wijst op het feit dat zij hulp nodig heeft van een derde persoon na haar dialyse en ook om in haar dagelijkse behoeften te helpen voorzien, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet aangeeft, nog minder aantoont, dat zij dergelijke hulp niet kan krijgen in Georgië van familie, vrienden, kennissen of door professionelen. Bovendien, zoals de verzoekende partij zelf ook aangeeft in haar verzoekschrift, werd ten aanzien van haar zoon ook een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Gelet op het feit dat zowel de verzoekende partij als haar zoon, beiden van Georgische nationaliteit, het grondgebied dienen te verlaten, kan ervan uitgegaan worden dat haar zoon haar kan bijstaan waar nodig, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Het feit dat zij naar België kwam met haar zoon, die een diploma heeft en kan werken, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij zich niet kon steunen op de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer van 18 maart 2021 en dat er ter gelegenheid van de thans bestreden beslissing nogmaals een afweging diende gemaakt te worden met betrekking tot haar gezondheidstoestand. Bovendien blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald een "Q-MED ADVICE" van 4 april 2022 dat de ambtenaar-geneesheer nogmaals alle gekende gegevens over de medische situatie van de verzoekende partij heeft onderzocht, doch heeft geoordeeld dat er geen tegenindicatie is tot reizen doch dat rekening dient gehouden te worden met de dialyse en dat de behandeling toegankelijk en beschikbaar is in Georgië.

3.11. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Evenmin toont zij een schending van artikel 3 van het EVRM aan en bijgevolg evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

3.12. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering omtrent artikel 74/13 had verwacht, blijkt uit het voorgaande dat de door haar aangevoerde gezondheidsproblemen werden beoordeeld in de beslissing van 22 maart 2021, waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij de motieven nogmaals zou moeten herhalen in de thans bestreden beslissing, nu de verzoekende partij van de beslissing van 22 maart 2021 kennis heeft gekregen.

Aldus wordt in die zin een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet aangetoond.

3.13. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.14. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoonde met welk concreet element betreffende haar gezinsleven met haar zoon de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij alsook ten aanzien van haar meerderjarige zoon blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar meerderjarige zoon in rekening heeft gebracht. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwijderingsmaatregel gevolgen heeft voor haar gezinsleven met haar zoon en aldus niet dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde elementen niet in overweging heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij toont niet aan op welke wijze het gezinsleven de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen, waardoor met het gezinsleven met haar meerderjarige zoon diende rekening te worden gehouden bij de afgifte ervan. Zij beperkt zich tot de loutere stelling dat haar zoon haar niet kan volgen naar het herkomstland, doch laat na te duiden, nog minder te staven, waarom haar zoon dit niet zou kunnen. Waar zij wijst op haar eigen onmogelijkheid om te reizen en het verderzetten van het gezinsleven in het herkomstland omwille van haar medische problematiek, kan volstaan worden met een verwijzing naar wat *supra* reeds werd uiteengezet. Nu zij de onmogelijkheid te reizen niet heeft aangetoond, maakt zij ook geenszins aannemelijk, gelet op het feit dat aan haar zoon ook een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dat het gezin uit elkaar zal gerukt worden. Waar de verzoekende partij nog wijst op haar vader die zijn primaire zorgfiguur verliest en dat zij van haar vader dreigt gescheiden te worden omwille van diens onmogelijkheid tot reizen, kan de Raad enkel vaststellen dat zij niet aantoonde wie haar vader is, nog minder dat haar vader in België verblijft, zodat zij niet aannemelijk maakt dat haar vader zijn primaire zorgfiguur verliest noch dat zij gescheiden worden. In zoverre zij meende te stellen dat zij haar primaire zorgfiguur verliest en dreigt gescheiden te worden van haar zoon, kan de Raad enkel vaststellen enerzijds dat zij niet heeft aangetoond in de onmogelijkheid te zijn te reizen en anderzijds dat haar zoon eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, zodat zowel zij als haar zoon het grondgebied dienen te verlaten en haar zoon haar primaire zorgfiguur kan blijven.

3.15. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest vergelijkbaar is met deze van artikel 8 van het EVRM kan ook niet worden besloten dat deze bepaling is geschonden.

3.16. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de toegelaten termijn of er niet in slaagt te bewijzen dat deze termijn niet werd overschreden, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.17. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat bij het nemen van de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht werd geschonden.

3.18. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER